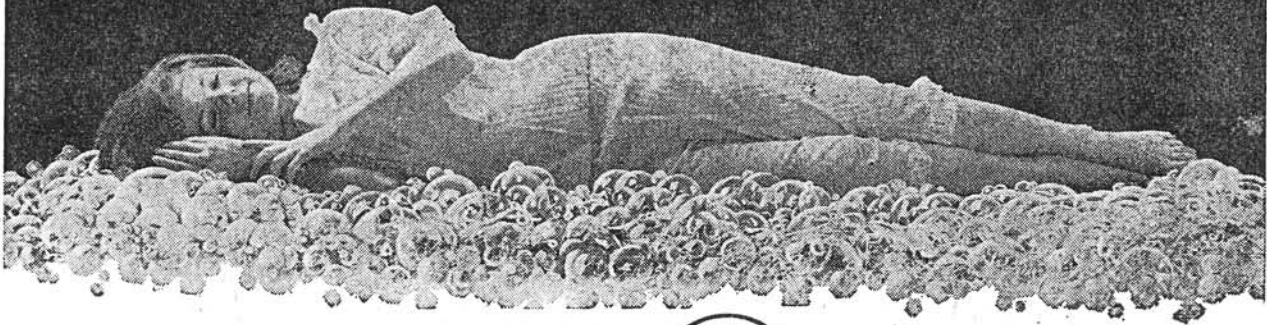

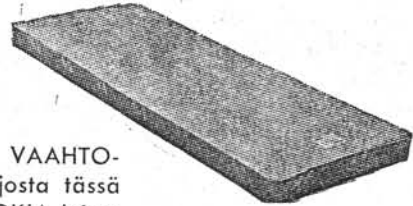
Uni on kuin unta NOKIA-vaahtokumipatjalla

Teistä tuntuu kuin nukkuisitte ilmassa pilven päällä. Mitään niin miellyttävän pehmeätä ette osanneet kuvitella. Se on korkealuokkainen Nokia-vaahtokumipatja. Patja, joka on muodostunut miljoonista pienen pienistä ilmakuplista. Ne kannattavat nukkujaa ihmeen pehmeästi. Nokia-vaahtokumipatja on aina raikkaan ilmava. Se ei sido pölyä. Sitä ei tarvitse piiskata eikä pöyhä. Vuosienkin kuluttua se kimmahtaa pehmeästi takaisin jokaisesta kosketuksesta.

Siinä aidossa VAAHTOKUMIPATJASSA, josta tässä kerroimme on NOKIA-leima sekä päällisessä että patjassa.

Nokia-vaahtokumipatjalla on uni kuin unta.

Suomen Kumitehdas Osakeyhtiö

kalalajit esiintyivät kausittain, milloin suurempina milloin pienempinä saaleina. Esimerkiksi muikkusaaliit oli kuutisenkymmentä vuotta sitten verrattain vähäisiä. Heinäntekoaikaan saattoi jonain päivänä levitä huhu, että Kirvesniemestä saadaan muikkuja. Rantiimies jouti lähtevä vaikka kuinka kiireiseltä heinäpellolta, missä sellainen rantii oli kunnossa, jolla voi muikkuja yrittää. Tulos saattoi supistua yhteen mujekeittoon suurelle perheelle ja nekin kaikkein pienintä lajia. Syyspuoleen saattoi merenpuolelta, Loukiosta, Haukaisista, Kyystä ja Kauvosta, sekä ennen kaikkea Papinniemestä antaa parempia apajia ja suurempaa kokoa. Kyynsalmessa oli erittäin hyvä muikkuapaja, mutta se oli mennyt pilalle jo kauan sitten. Perimätiedon mukaan salmeen oli uponnut kalkkilastissa ollut alus parhaalle apajapaikalle. Nyt sitä sai taitava potkija vetää vain toisesta laidasta ja sittenkin tahtoi nousta kalkkikiviä povessa.

Toisella vuosikymmenellä alkoi muikun saanti kasvaa ja kolmenkymmenluvulla sitä oli tuhotomasti. Lopotin rannassa myytiin mitä parhainta muikkua 25 penniä kilo, ja jos ei sillä ollut ostajia, annettiin ilman tai kaadettiin korikaupalla tunkiolle tai mereen.

Jos muikun saanti ennen oli heikkoa, oli norssin veto sitä tuottoisampaa hommaa. Kesän kääntyessä syksypuoleen alettiin Kiponvesillä kokeilla, joko norssi alkaisi nousta apajapaikoille. Sitä kesti sitten kunnes vedet alkoivat jäätyä. Saaliit olivat milloin heikompia milloin parempia. Joskus, mätäkuulla, haisi koko tienoo norssille. Sitä keitettiin ja pais-

tettiin, tehtiin kukkoa ja kuivattiin »kisuksi», jopa suolattiin talven varaksi. Tietenkin sitä myöskin myytiin, mutta sen hinta oli halpa, kuten itse kalakin.

Vähän saaliin aikana oli ikävintä se, että norssien joukossa oli suuri osa inhoittavia »kiyvkaloja» eli rautakaloja, joiden terävät piikit pistelivät kuin neulat. Ei ollut paljain jaloin menemistä norssiapajalle. Siellä joutui väkisten polkemaan jalkansa kuivuneiden kiyvkalojen piikkeihin, ja entäs sitten... Myöskin sellaisen, kiyvkalan sekaisen saaliin »ruokkimine», eli perkaaminen, oli epämiellyttävää jopia. Sen muistavat entiset saaristolaislapset vallan hyvin, sillä norssin ruokkiminen oli juuri naisten ja lasten hommaa.

Norssiapajien vyöhyke kulki sisävesien ja merenrannan välimaissa. Kuhkaan parhaimmat ja suurimmat norssiapajat olivat Kipon vesillä, eli kuten sitä myöskin sanottiin: Kipon kuopilla. Se oli neljän salmen risteyksissä, missä Läylien selkä loppuu ja alkaa Siikasalmi, sekä pohjoissuunnassa Kiponsalmi ja etelään Pien-Siikasalmi Ruoksalon ja Siikasaaren välillä. Mereltä tullessa vasemmalla, Läylien puolella, oli ensin Hiekankorva ja vieressä Hiekka. Sitten Siikasaarella, samalla puolella, oli Avoperän apaja. Salmen vastakkaisella puolella, eli Kärpäsaaressa puolella oli — jatkaaksemme ympyrää — ensin Kiponniemessä Hevonpää ja sen takana Koni, eli kaikkiaan viisi varsinaista apajapaikkaa, joita kaikkia sai vetää yhtäaikaan. Jos silloin käytettiin runsaasti köysiä, lähentelivät nuotan perät toisiaan, ettei juuri tyhjää paikkaa jäänyt koko sal-